

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 88/06
08.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i Vesne Popović, članova veća, u parnici tužilaca AA i BB, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tužene Republike Srbije, koju zastupa Republičko javno pravobranilaštvo Beograd, Odeljenje u Zrenjaninu, radi utvrđenja punovažnosti usmenog zaveštanja, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.1539/05 od 7. novembra 2005. godine, u sednici veća održanoj 8. marta 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužene izjavljena protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.1539/05 od 7. novembra 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Zrenjaninu P.153/05 od 8.7.2005. godine, usvojen je tužbeni zahtev tužilaca i utvrđeno da je punovažan usmeni testament koji je pokojni PP sačinio dana 14.8.2004. godine, pred svedocima VV, GG i DD, a kojim je rasporedio svoju imovinu za slučaj smrti tako da je tužiocima ostavio svoju imovinu na ravne delove, te ovaj testament proizvodi punopravno dejstvo. Obavezana je tužena da tužiocima naknadi troškove spora u iznosu od 77.145,00 dinara sa kamatom počev od 8.7.2005. godine pa do isplate.

Odlučujući o žalbi tužene Okružni sud u Zrenjaninu je presudom Gž.1539/05 od 7. novembra 2005. godine žalbu odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu tužena je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Tužiocu su podneli odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe čl. 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija tužene nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a nisu učinjene ni povrede na koju se u reviziji ukazuje.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenim činjenicama, pokojni PP, rođen je __. godine, odrastao je u "ĐĐ". Nije imao porodicu, niti rodbinu. Do penzionisanja bio je zaposlen kao __ tehničar. Tužilac AA odrastao je sa njim u "ĐĐ", njih dvojica su se družili od mladosti i tokom studija, a pokojni PP mu je bio i venčani kum. Tužilja je prijateljica sa posla pokojnog PP. U toku 2001.-2002. godine pokojni PP je operisan, budući da je oboleo od malignog oboljenja __. Nakon toga on je redovno kontrolisao svoje zdravlje, usled bolesti je penzionisan a nakon pojave žutice njegovo zdravstveno stanje naglo se pogoršalo pa je __ 2004. godine zadržan u bolnici. Zbog težine bolesti, koja je u bila u terminalnoj fazi, bio je vezan za postelju, ugrađen mu je dren i priključen je na infuziju. Bio je potpuno svestan da mu se približava biološki kraj, jer je teško govorio, brzo se zamario i bio potpuno iscrpljen i slab, što ga je onemogućavalo da piše. Dana 14. avgusta 2004. godine u toku posete on je izjavio prijateljima VV, GG i DD da nakon smrti svoju imovinu ostavlja na ravne delove svom kumu, ovde tužiocu i drugarici ovde tužilji, s tim da će po izlasku iz bolnice kod advokata ovu izjavu potvrditi. Istog dana u večernjim časovima pri pokušaju da ustane iz kreveta pokojni PP je pao i zadobio udarac u glavu. Nakon toga njegovo stanje se pogoršalo i počeo je da izbacuje krv. U takvom zdravstvenom stanju bio je do __ 2004. godine kada je otpušten iz bolnice a istog dana u 16 časova je preminuo. Svedoci poslednje izjave volje raspolaganja imovinom pokojnog PP, obratili su se dana 4. septembra 2004. godine advokatu AB, koji je na osnovu njihovog kazivanja sačinio pismenu izjavu. Nakon toga, u postupku za raspravljanje zaostavštine pokojnog PP, koju čine jednosoban stan u EE, pokretne stvari u ovom stanu i novac na tekućem bankovnom računu, proglašeno je usmeno zaveštanje po kojom njegovu imovinu nasleđuju na ravne delove tužioci. Kako je tužena, kao zakonski naslednik osporila ovo zaveštanje, tužiocu su upućeni na parnicu.

Pravilno su nižestpeni sudovi na utvrđeno činjenično stanje primenili materijalno pravo kada su tužbeni zahtev tužioca usvojili.

Odredbom čl. 110. Zakona o nasleđivanju je propisano, da zaveštalac može poslednju volju usmeno izreći pred tri istovremeno prisutna svedoka ako zbog izuzetnih prilika ne može sačiniti pismeno zaveštanje. Umesno zaveštanje prestaje da važi po isteku 30 dana od dana prestanka prilika u kojima se sačinjeno.

Prema navedenoj zakonskoj odredbi proizilazi da zaveštalac može usmeno izreći svoju poslednju volju pred tri svedoka samo ako usled izuzetnih prilika nije u mogućnosti da sačini pismeno zaveštanje. Međutim, ta nemogućnost treba da je nastala usled izuzetnih prilika, koje su u času pravljenja usmenog zaveštanja, kao i posle toga u propisanom roku, u kome prestaje važnost pismenog zaveštanja pod propisanim uslovima, predstavljale neotklonjivu smetnju za sastavljanje pismenog zaveštanja.

Prema utvrđenim činjenicama, PP je bolovao od malignog oboljenja želuca. Zbog pojave žutice njegovo zdravstveno stanje se pogoršalo pa je primljen dana __.2004. godine u bolnicu. Zbog težine bolesti, bio je vezan za postelju, ugrađen mu je dren i priključen je bio na infuziju, teško je govorio, brzo se zamario i bio potpuno iscrpljen. U takvom zdravstvenom stanju i okolnostima on je pred tri svedoka dana 14.8.2004. godine usmeno izrekao poslednju volju. Na osnovu ovako utvrđenih činjenica pravilan je zaključak nižestepenih sudova da se u konkretnom slučaju radilo o izuzetnim prilikama i da zaveštalac zbog zdravstvenog stanja i okolnosti u kojima se nalazio nije bio u mogućnosti da sačini pismeno zaveštanje. Nemogućnost sačinjenja pismenog zaveštanja postojala i nakon toga, jer je zaveštalac u bolnici pao, zdravstveno stanje se još više pogoršalo jer je stalno krvario, da bi __.2004. godine preminuo, a što sve ukazuje da su izuzetne prilike postojale i nakon 14.8.2004. godine pa do smrti zaveštaoca.

Iz rečenog proizilazi da je usmeno zaveštanje punovažno, te da su stoga neosnovani navodi u reviziji tužene da su nižestpeni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo kada su usvojili tužbeni zahtev tužioca da je tužba tužilaca za utvrđenje punovažnosti usmenog zaveštanja osnovana.

Iz navedenih razloga, revizija tužene je odbijena kao neosnovana primenom odredbe čl. 393. ZPP.

Na osnovu odredbe čl. 491. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS", br.125/2004 od 22.11.2004. godine, stupio na snagu 23.2.2005. godine), Vrhovni sud je odlučio o reviziji po pravilima parničnog postupka koja su važila do stupanja na snagu navedenog Zakona.

Predsednik veća-sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd